

Όταν τὸ ἔφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐπειδὴ ἦτον ὠραία ἐφορῆ ἡμέρα, ἤνοιξε τὸ πρὸς τὸν κήπον παράθυρον, καὶ ὁ ἥλιος εἰσώρμησε πλήρης ἡδέος θάλπους. Τὰ σκυθρωπά παραπετάσματά του εἶχεν ἀντικαταστήσει διὰ νέων πρασίνου χρώματος. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ καρυίνου τραπέζιου ὑπῆρχεν *Ἡμερολόγιον* τοῦ Ἀσωπίου, εἰς τὴν ἀνοικτὴν σελίδα τοῦ ὁποῦ ἀνεγινώσκετο *Μία Μητέρα*, ὁ περιπαθέστατος ἐκεῖνος μῦθος τοῦ Ἀνδερσεν, ὁ τὸσον θαυμασίως ὑπὸ τοῦ Βασιλειάδου παραφρασθεῖς.

Λαβούσα δὲ εἰς τὴν ἀγκάλην της ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Γιαννούλας τὴν μικρὰν, κατέβηκεν αὐτὴν ἐπὶ τὴν κλίνης της, καὶ καθίσασα παρ' αὐτῆς, τὴν περιέβαλλε διὰ μακροῦ, μακροῦ βλέμματος ἀπειργάπτου στοργῆς, ἐκρηγνυμένη αἴφνης εἰς χεῖμαρρον φιλημάτων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῶν μικρῶν χνοωδῶν, ὡς πτερῶν νεοσσῶ, ξανθῶν μαλλίων της, ὑπὸ τὸν λακμόν της, ἐπὶ τῶν λακκίσκων τῶν παρειῶν της, πρὸς τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ οὖς, παντάχῳ, πανταχοῦ.

Καὶ ἡ Γιαννούλα προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν της διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας παρετήρει τὸ συμπλεγμὰ καὶ ἐμεῖδιὰ μερδίωμα ἱκανοποιηθῆσης ἀγαθότητος.

Ἡ δὲ Σοφία, ἡ ἀχάριστος, οὔτε ἔστρεψε κἀν νὰ τὴν ἴδῃ μὲ τοὺς ὠραιότατους νῦν καὶ περιπαθεστάτους ὀφθαλμούς της!

Πόσον ὠραία ἦτο! Καὶ πῶς τόρα ἡ Εὐθυμία μὲ τὰ ψελίσματά της, τὰ μερδίωμάτά της, τὴν ἀθωότητά της, μὲ τὴν ὑπαρξὶν αὐτῆς τὴν μικρὰν, ἐπλήρου τὸ δωμάτιόν της!

Ἔ! Τὸ ἔρημον κλωβίον, τὸ μὴ ἀκοῦσαν ποτὲ κελᾶδῆμα, ἀπέκτησε τὸ πτηνόν του!

Πόσον ὠραία, πόσον ὠραία ἦτο! Πρώτην τόρα φορὰν εἰς τὸν βίον της τὸ θάλλον καὶ εὐωδιάζον ἔαρ εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν της!

Καὶ μετὰ τὸ μακρὸν βλέμμα ἐπήρχετο ἡ ἔκρηξις τῶν φιλημάτων.

Ἔ! ναί. Ἀφ' οὔτου ἐγνώρισε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἡσθάνετο ὡς νὰ διελύετο πάγος τις ἐντὸς τοῦ στήθους της, ἔξατμιζόμενος εἰς χροσούς ἀτμούς.

Τὸ ἐνόησε. Ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ βίου αὐτῆς, ἐν ἣ ἡ ἀπογοήτευσίς ἀπετέλει τέλμα, ἡ ἀγάπη τοῦ παιδίου ἐκεῖνου, ἔπνευσε ὡς δροσερὰ αὔρα κινήσασα εἰς κύματα στοργῆς τὰ ἀκίνητοῦντα, τὰ λιμνάζοντα αἰσθημάτων της.

Τόρα πλεον δὲν τῇ ἦτο ἄχρηστος ἡ ζωὴ Τόρα καὶ ἡ ἐλαχίστη στιγμή της ἦτον ἀφιερωμένη εἰς τὴν στοργὴν. Τόρα ἡσθάνετο τὰς θελκτικὰς μερίμνας χελιδόνος πτερυγίζούσης περὶ τὴν φωλεάν της, τόρα ἡσθάνετο τὴν ἀνεκλάητον εὐδαιμονίαν, ἣν μόναι αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται συμπιέζουσαι ἅπασαν αὐτῶν τὴν ὑπαρξὶν ἐν τῇ ὑπάρξει μικροῦ παιδίου.

Ἔ! Τόρα ἦτο μήτηρ!

[Πρωτότυπον].

Ἡ κατωτέρω ἀφήγησις ἀιχμαλωσίας συμβάσης πέρυσιν ἐν Ἡπείρῳ ἐξήχθη ἐκ μακρᾶς χειρογράφου ἐξιστορήσεως, ἀποσταλείσης ἡμῖν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ παθόντος, τοῦ ἱατροῦ κ. Ἰωάννου Μεγγλίδου. Διὰ τὸ δραματικὸν τῶν γεγονότων, τὰς περιπετείας καὶ τὰ περίεργα ἐπεισόδια τοῦ βίου τῶν ληστῶν ἐκρίναμεν αὐτὴν ἐνδιαφέρον ἀνάγνωσμα, ὡς τοιοῦτον δὲ παρέχομεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐστίας».

Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Πολυήμερου ἀιχμαλωσίας ἐν Ἡπείρῳ.

Ἀποφράς ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς 9 Μαρτίου 1881 ἐν Σκαμνελίῳ.

Τὸ Σκαμνέλιον εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ πολυπληθεστέρων χωρίων τοῦ Ζαγορίου. Κεῖμενον ἐπὶ τῆς ὑπαιρείας ὀμιονύμου ὄρους ἔχει εὐρύτατον ὀρίζοντα, ὠραιότατας οἰκίας ὑγιεινότατον κλίμα. Ἐχει ὅμως καὶ ἐν μέγα μειονέκτημα, τὴν ἄκραν πτωχείαν αὐτοῦ.

Κατὰ γενικὸν νόμον ἐπικρατοῦντα ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, τοῦλάχιστον ἐν Ἡπείρῳ, παρὰ τοῖς λησταῖς, καὶ συνιστάμενον εἰς ἐπιβολὴν φόρων, γινομένην ἐκ μέρους αὐτῶν ὡς καθεστηκυίας ἀρχῆς εἰς διάφορα χωρία, ἐπεβλήθη πέρυσιν παρὰ τοῦ ἀρχιληστοῦ Καραμαγκιόλη καὶ εἰς τὸ δυστυχὲς Σκαμνέλιον φόρος 200 λιρῶν. Τὸ χωρίον κατ' ἀνάγκην εἰσέπραξε τὸν φόρον ὅπως ἀποτίσῃ αὐτὸν ὅπου δεῖ, ἀλλ' ἄλλος ἀντὶ τοῦ Καραμαγκιόλη ἤρπασεν αὐτὸν, ὁ γενναῖος ἀρχιληστῆς Νταβέλης, κατὰ τὴν πέρυσιν ἱστορικὴν αὐτοῦ εἰσβολὴν εἰς Τσελέπολλον καὶ Σκαμνέλιον. Μετὰ τοῦτο δὲ συνέβησαν πολλὰ παρατράγωδα μεταξὺ Καραμαγκιόλη, ἀπαιτοῦντος τὸν ἐπιβεβλημένον φόρον, καὶ κοινότητος Σκαμνελίου ἀδυνατούσης ν' ἀποτίσῃ αὐτὸν, δι' ἃ καὶ ἐπῆλθεν ἐν μέρει ἡ εἰς τὸ χωρίον εἰσβολὴ κατὰ τὴν 9 Μαρτίου 1881.

*

**

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς εἰσβολῆς οἱ λησταὶ διητῶντο πλησίον τοῦ Σκαμνελίου. Περὶ τούτου ὑπάρχουσι τανῦν πλείστα ἀποδείξεις. Ἐλάμβανον δὲ βεβαίως τροφὰς παρὰ κατοίκων αὐτοῦ. Ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦτο ἔτι ψυχρὰ, οὐδεμίαν φυλακὴν τοῦ χωρίου ἔτι ὑπῆρχε, ὅπερ ἦτο ἡρεμὸν ὅλως ὅτε ἐγένετο ἡ εἰσβολὴ τῶν ληστῶν. Ἐγένετο δὲ αὕτη λίαν πρῶτ', ἐνῷ ὁ κώδων συνήγειρε τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, αἱ δὲ ὀδοὶ ἦσαν πλήρεις κατοίκων μεταβαίνοντων ἢ πρὸς ἐκπλήρωσιν χριστιανικῶν καθηκόντων ἢ εἰς ἄλλας ἐργασίας. Διενυκτέρευσαν δὲ οἱ λησταὶ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην κάτωθι τοῦ χωρίου, ἔνθα συνέλαβον καὶ τινὰς μεταβαίνοντας τὴν πρῶταν ἐκείνην εἰς Ἰωάννινα ὡς καὶ τοὺς ἵππους αὐτῶν, ἐφ' ὧν καὶ ἵππευσαν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ χωρίον. Ἐπὶ καιροῖς τινες θέσεις τοῦ χωρίου κατελήφθησαν παρ' αὐτῶν ἔτι ἀπὸ νυκτός. Φρίκη κατέλαβε τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους, ὅτε διεδόθη ἀκαριαίως ἡ φήμη τῆς εἰσβολῆς τῶν ληστῶν. Δυστυχῶς ὅμως πάνυ ὀλίγοι ἠδυνήθησαν κατὰ τὴν σύγχυσιν ἐκείνην νὰ κρυβῶσιν ἀπὸ τοῦ

προσώπου αὐτῶν. Διότι οἱ πλείονες ἔτυχον νὰ εἶνε ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ καθ' ὁδόν. Οἱ καθ' ὁδόν συ-
ναντηθέντες μετὰ τῶν ληστῶν, ἐξ ὧν ἤμην καὶ ἐγὼ,
ἐπισκεπτόμενος τότε τοὺς ἀρρώστους μου, ἐρα-
τήθησαν παρ' αὐτῶν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ με-
σοχωρίον, ἔθθα καὶ ἡ πολλὴ σπεῖρα τῶν κακούρ-
γων ἔστη. Ἐνταῦθα δὲ ὠδηγήθησαν καὶ οἱ ἐξ Ἰ-
ωαννίνων ἐμποδισθέντες. Μετὰ δὲ τούτων διέκρινα
τὸν ἀγαθὸν φίλον μου κ. Βασιλείου Βουλτζιώτην,
μεθ' οὗ ἀντηλλάξαμεν βλέμματα συμπαιθείας· αὐ-
τὸς ἔλυπετο ἐμὲ καὶ ἐγὼ αὐτόν, ἴσως ὅμως ἐγὼ
ἤμην πλειότερον ἄξιος τῆς λύπης του, διότι αὐ-
τὸς πέρυσιν ἔτι ἦτον αἰχμάλωτος καὶ δὲν θὰ διέ-
τρεχε κίνδυνον ὅσον ἐγὼ. Πικρὰ ἀλήθεια κατόπιν
ἐπεκύρωσε τὰς προαιθήσεις μου. Ἄμα ἐν τῷ με-
σοχωρίῳ στάντες, ἐφρόντισαν ἀμέσως οἱ λησταὶ
ἵνα τάξωσι περὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἧς τὴν διακοπὴν
οἱ κακούργοι περημπόδισαν, ἀγρούπουν φρουρὸν
ἐμποδίζοντας οἰονδήποτε νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς. Εἰσήλ-
θον δὲ κατόπιν καὶ οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
κλήρην ἀνάψαντες καὶ ποιήσαντες τὸ σημεῖον τοῦ
Σταυροῦ καὶ ἀσπαθέντες τὴν εἰκόνα τῶν ἀγίων
Ἀποστόλων προσηυχήθησαν βεβιαίως εἰς τὸν Θεὸν
ἵνα εὐλογήσῃ τὰ ἔργα αὐτῶν. Τέλος πάντων σχε-
δὸν οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἔ-
πεσον εἰς χεῖρας κακούργων, ἀτενισάντων ἐπ' αὐ-
τοὺς βλοσυρῶς τὰ βλέμματα, ἐνῶ παρ' αὐτῶν ἐ-
χαιρετίζοντο εὐπροσηγόρως. Τελευταῖοι πάντων
ἐξῆλθον οἱ ἱερεῖς τοῦ χωρίου, ὧν ὁ ἕτερος τύψιν
συνειδότης αἰσθανόμενος, εἶχεν ὠχραῖσι ἔτι πολὺ
πρὸ τοῦ παθήματος αὐτοῦ. Τῶν χειρῶν τῶν κα-
κούργων διέφυγον τότε μόνοι οἱ φίλοι μου κ. Ν.
Σαγιάννος, κρυβείς παρὰ τῶν γυναικῶν ὑπὸ τὸν
ἐπιτάφιον, καὶ ὁ κ. Ν. Χαρισιάδης, ἐξελθὼν τῆς
ἐκκλησίας διὰ τινος παραθύρου αὐτῆς.

Ἐξω τῆς ἐκκλησίας ἔπαιζεν ἐν τῷ ἐγγύτατα
αὐτῆς κειμένῳ μεσοχωρίῳ μουσικῆ· ὑπὸ τὸν ἦχον
δὲ αὐτῆς ἐχώρευον ἀγερώχως δύο μελανοπάγωνες
καουῦργοι, ὁ ἀρχιληστὴς Καλόγηρος καὶ ὁ ἐπιλε-
γόμενος Μπομπότας. Ἐν καιρῷ τοῦ χοροῦ, οὐτι-
νος μετέσχον καὶ τινες τῶν δυστυχῶν κατοίκων,
δύο νέαι λεῖται ἀρκούντως βαρτάλαντοι προσή-
χθησαν εἰς τὸ μεσοχωρίον, ὁ κ. Πέτρος Βολονάσης,
ὅστις καὶ ἔλαθεν ἀμέσως μέρος εἰς τὸν χορὸν, χαι-
ρετίσας προσηγυμένως ἐδαφιαίως τοὺς ληστές,
καὶ ὁ μιμρὸς Ἀλέξανδρος Σαγιάννος. Τούτων ὁ μὲν
πρῶτος συνελήφθη παρὰ τινος φρουροῦ ἐν τῷ κήπῳ
τοῦ, ὅπου μετέβη χάριν ἐωθινοῦ περιπάτου, ὁ δὲ
δεύτερος ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος τῆς ἐκκλησίας. Καθ'
ὄλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ χοροῦ ὁ ἀρχιληστὴς Κα-
ραμαγκιόλης, ἔχων φραγγέλιον ἀνὰ χεῖρας καὶ
ὑπὸ τοῦ κριοῦ αὐτοῦ παρακολουθούμενος, περι-
ήρχετο τὰς ὁδοὺς τὸν φόβον ἐπισείων τοῖς πᾶσι.
Πανταχοῦ ἔρριπτεν ὡς ὁ γῆψ τὰ ὄμματα, ἵνα μὴ
τις διαφύγῃ τῶν κατοίκων· καὶ τὰ ἀποκρυφότερα
ἐπεσκέπτετο μέρη, ἵνα τοὺς κρυπτομένους ἀνεύρῃ.
Αὐτὸς ἦτον ὁ συλλαβὼν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος τὸν μι-

κρὸν Ἀλέξανδρον, ὃν ἀμέσως θέλομεν γνωρίζει ὡς
σύντροφον τῶν περιπετειῶν μας, καὶ προσαγα-
γὼν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐν τῷ μεσοχωρίῳ συναίρους
του πρὸς φυλακὴν. Τὴν νέον ὑπεδέχθησαν μετ' ἀ-
γαλλιᾶσεως οἱ λησταί, ὡς ἂν εἰ διὰ νεύματος ἐ-
κεῖ που πλησίον ἱσταμένου προδότου ἐμνήσθησαν
ὅτι αὐτὸς ἦτον, ὃν κατεζήτουν μετ' ἀγαλλιᾶσεως,
ἀλλὰ καὶ μετὰ ξυλοκοπημάτων, μετ' ἀπειλῶν καὶ
ποικίλων ἄλλων βασάνων ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ νὰ
τοῖς μαρτυρήσῃ ποῦ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐκρύβη. Τοῦτο
ὅμως ὁ παῖς ἠγνόει, καὶ κλαίον καὶ δυρρόμενος
δι' ὅσα ἔπασχε ἐκίνει εἰς συμπάθειαν τοὺς πα-
ρισταμένους. Οἱ δυστυχεῖς δ' ἀνέμεινε τὴν στιγμὴν
καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ πέσῃ θύμα τῶν κακούργων.
Ἔως τώρα ὅμως οὗτοι ἦσαν μελίχιοι πρὸς τοὺς
κατοίκους, ἀλλὰ τέλος ἡ φαινομένη αὐτῇ πραγ-
της παρῆλθεν, ἤγγικε τὸ στάδιον τῶν ἔργων.

Πρῶτος μεταξὺ τοῦ ἀναύλου ἐκείνου καὶ ἐκ-
πεπληγμένου πλήθους ἐγείρεται ὁ φοβερὸς τὴν ᾄ-
ψιν καὶ τρίτος τῶν ἀρχιληστῶν Τόπης, καὶ διὰ
τροχυλιζούσης γλώσσης ζητεῖ παρὰ τῆς Κοινότη-
τος κολοσσαῖον ποσὸν χρημάτων, 5,000 λιρῶν.
Ὡς κεραυνὸς ἔπληξεν ἡμᾶς οἱ λόγοι οὗτοι. Οὐχ
ἦττον τινὲς τῶν κατοίκων, ἰδίως ὁ κ. Βουλτζιώ-
της καὶ ἐγὼ, ἐλάβομεν τὴν τόλμην νὰ εἰπώμεν εἰς
τὸν ἀρχιληστὴν, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐρεθῇ τό-
σον ποσὸν εἰς χωρίον πτωχότατον, ἀλλ' ἡ τόλμη
ἡμῶν αὕτη ἐπληρώθη πολὺ ἀκριβᾶ. Διότι ὁ ἀρχι-
ληστὴς ἔτυψεν ἡμᾶς διὰ πελέκως, οὐτινος μάλι-
στα τὸν στείλειον καὶ ἔθραυσε ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ
φίλου κ. Βουλτζιώτου. Οἱ λησταὶ ἀφηνιάζουντι,
πλῆττουσιν ἰσχυρῶς τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν,
ζητοῦντες χρήματα παρὰ τῆς δυστυχούς Κοινότη-
τος ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ. Ἡ Κοινότης τότε συνελ-
θούσα ἐν σώματι ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεσο-
χωρίου πετρίνου ὑψώματος, τοῦ βασταζόντος τὴν
υπερήφανον καὶ οὐρανομήκη πλατάνον, ὅπως συ-
σκερθῆ περὶ τοῦ πρακτέου, κατέγραψεν ἐπὶ ξη-
ρῷ χάρτου ποσὸν τῶν χρημάτων, ὅπως προσφέρῃ
δῆθεν τοῖς λησταῖς. Οὗτοι ὅμως θεωρήσαντες τὸ
ποσὸν ἐκεῖνο (500 λιρ.) ὡς εὐτελεὲς σχίζουσι τὸν
κατάλογον τῆς Κοινότητος καὶ ἀφρίζουσι ἐπὶ
μᾶλλον. Οὐχ ἦττον ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι καὶ τὸ ποσὸν
τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἰσπραξῆ τότε ἡ δυστυχὴς Κοι-
νότης, πάλιν ἴσως θὰ ἐσώζετο. Δυστυχῶς ὅμως
οἱ κάτοικοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν γυμνοὶ καὶ
τετραχλητισμένοι, καὶ οὐδεὶς εἶχε τί νὰ προσφέρῃ
εἰς τοὺς ληστές. Τέλος, μετὰ τινὰς ἄλλας προσ-
παθείας, σκοπούσας ἵνα ἐπέλθῃ αὐθις συνενόησις
ἐπὶ τῇ βάσει προηθεσμίας τινός, μετὰ τῶν ἀρχι-
ληστῶν καὶ τῆς ἐμφόβου Κοινότητος, καὶ ἀπετυ-
χούσας, καταρρίπτεται πλέον ἀναφανδὸν τὸ προ-
σωπεῖον, δι' οὗ τέως οἱ κακούργοι μελιχίως ἐπει-
ρῶντο νὰ προσελκύσωσι τὴν Κοινότητα, καὶ ἀ-
δεῶς ἤδη τρέπονται εἰς τὸ ἔργον τῶν ἀφῆσθων
καὶ καταστροφῶν καὶ βασάνων.

Πρώτη έρχεται ή σειρά του δυστυχούς Παπα-σταύρου.

Ο Ιερέυς ούτος υπέπεσε πέρυσιν εις έν μέγα σφάλμα, άπατήσας δλόκληρον τήν Κοινότητα. Η Κοινότης απέστειλεν αυτόν πρὸς τὸν Καραμαγκιόλην, ὅπως διενεργήσῃ παρ' αὐτῷ ὑποβίβασμόν τινα τοῦ ἐπιβληθέντος φόρου, θν αὐτὸς ἀπήτει εἰσέτι παρὰ τῆς Κοινότητος καὶ μετὰ τήν, ὡς εἴρηται, διαρπαγὴν αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Νταβέλλη. Ο δὲ Ιερέυς, ἀπελθὼν εἰς συνάντησιν τῶν ληστῶν, χωρὶς νὰ συναντήσῃ αὐτοὺς, ἐπανήλθε λέγων πρὸς τήν Κοινότητα ὅτι συνήντησε τοὺς ληστὰς, καὶ ὅτι ἔσπερξαν αὐτοὶ μόνον εἰς 30 λίρας, ἅς καὶ απέστειλεν ἡ Κοινότης πρὸς τὸν ἀρχιληστήν. Τοῦτο ὅμως ἦτο οἰκτρὰ ἀπάτη, ἐφ' ἣ ὁ Ιερέυς νῦν τιμωρεῖται ἀπηνῶς. Ο Καραμαγκιόλης λοιπὸν ζητεῖ λόγον παρὰ τοῦ δυστυχούς Ιερέως ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, καὶ μετὰ βραχεῖάν τινα ἐξετάσιν, ἀποτελοῦσαν ἀληθὲς ἰσρὸν δικαστήριον, καθ' ἣν οὐδεὶς λόγος ἐξευρέθη τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους, ἡ καταδίκη τοῦ Ιερέως ἦτο βεβαία. Θάνατος ἡ καταδίκη. Η φοικτὴ τιμωρία ἐκτελεῖται παρὰ τοῦ δημίου ἐνώπιον τῶν κατοίκων. Ο Ιερέυς σύρεται ἐπὶ στερεοῦ τινος ἀναβάθρου, καὶ διὰ σπάθης, προκραδανθείσης εἰς τὸν ἀέρα, ἀποκόπτεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν ὀπίσσω ἡ κεραλὴ αὐτοῦ μετὰ τῆς μεγίστης ἀταραξίας. Ἐρρίγησαν τὰ μέλη τῶν κατοίκων καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνωρθώθησαν ἐπὶ τῷ σπαραξικαρδίῳ θεάματι. Μόνος ὁ δυστυχὴς Ιερέυς, ὑφιστάμενος ἥδη τὴν τιμωρίαν τῆς ὑστεροποίνου Νεμέσεως, εἰδείχθη ἀτρόμητος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαρτυρίου του, οὐδὲ γρῶ ἐκβαλὼν τοῦ στόματός του, ἕως οὐ ἀχθεῖς εἰς παρακειμένην τινα οἰκίαν παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς Κύριον.

Τὸ πρῶτον αἷμα ἐχύθη, ὁ κόρος ἐπῆλθεν, ἀναπαυλα μικρὰ ζητεῖται.

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα σχεδὸν εἶχε παρέλθει οἱ λησταὶ ἐζήτησαν νὰ φάγωσι. Στρώννται παραυτίκα πολυτελεῆς τράπεζα ἐν μέσῳ τοῦ μεσοχωρίου, οἱ κακοῦργοι ἀνακλίνονται ἐπ' αὐτῆς, λίαν δὲ εὐγενῶς προσκαλοῦσι κατὰ προτίμησιν ὡς συνδαιτυμόνας αὐτῶν μετὰ τῶν πολλῶν ἐκεῖ ἱσταμένων κατοίκων μόνον τὸν κ. Πέτρον Βολονάσιν, τὸν μικρὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐμέ. Η προτίμησις αὕτη παρ' ἡμῶν μὲν τότε ἐθεωρήθη ὡς ἀπλὴ σύμπτωσις, ἐν τῇ συνειδήσει ὅμως τῶν ληστῶν ἦτον ἐκδήλωσις προθεβουλεμένων σχεδίων καθ' ἡμῶν. Ἐδέχθημεν λοιπὸν προθύμως ν' ἀνακλιθῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν κακούργων, ὅπως εὐχαριστήσωμεν αὐτοὺς. Ἰδοὺ παρατίθενται ἀμέσως ποικίλα γαμήλια φαγητὰ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Πέτρου, νεογάμου τότε ὄντος, παρασκευασθέντα ἀξιολόγως παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, φρονούσης ἕως ὅτι ἠδύνατο διὰ τῆς καλῆς μαγειρικῆς τῆς νὰ ἐξευμενίσῃ τὰς διαθέσεις τῶν κακούργων πρὸς τοὺς δυστυχεῖς υἱοὺς τῆς. Ἐλπὶς ματαιαία. Ἴσως δ' ἐκ φόβου μάλ-

λον ἢ ἐξ εὐγενείας τῶν κακούργων πρῶτοι παρεκλήθημεν ἡμεῖς νὰ γευθῶμεν τῶν ἐπὶ τῆς τράπεζῆς παρατεθέντων, ὡς καὶ τοῦ οἴνου, μεθ' ὃ αὐτοὶ ἤρξαντο καταβροχθίζοντες ἀπλήστως πᾶν τὸ προκείμενον. Ἐπὶ τῇ πόσει δὲ τοῦ οἴνου καὶ πολλὰ προπόσεις ἐγένοντο ἐκ μέρους τῶν ληστῶν πρὸς ἡμᾶς εὐχομένων ταχέαν ἀπαλλαγὴν, ὡς ἂν εἰ εἴμεθα ἥδη αἰχμαλῶτοι, καὶ ἡμῶν πρὸς αὐτοὺς καλὰ κέρδη ἀντεψυχομένων.

Μετὰ τὴν χύσιν τοῦ πρώτου αἵματος, νέου ἥδη ὀρέγονται καὶ ὀρέγονται τοῦ αἵματος τοῦ ἱατροῦ. Ο ἥρωξ τῶν κατ' ἐμοῦ ἐκτελεσθέντων σχεδίων ἦτον ὁ ἄθλιος Τόπηξ. Ἐν πρώτοις αὐτὸς μ' ἔδειξε διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων ὀργάνων, μ' ἔδειξε δὲ τοσοῦτον ἀνηλεῶς, ὥστε κατόπιν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ μου ἐκυκλοφόρησαν περὶ ἐμοῦ παντοιαῖ ψευδεῖς φῆμαι, ὡς μὴ δυναθέντος ν' ἀνθέξω πρὸς τὸν δαρμὸν, ὡς ἀσθενήσαντος βαρέως καὶ ἀποθανόντος. Ἀλλὰ τί ἦτον ὁ δαρμὸς, παραβαλλόμενος πρὸς τὴν φρίκην, ἣν ἠσθάνθη, ὅτε προσεκαλούμην παρὰ τοῦ δημίου μου, ἀφρίζοντος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, νὰ κρεμασθῶ; Ὡς ἐπὶ σφαγὴν λοιπὸν ἀνεβαίνον τὸ πέτρινον ὕψωμα τοῦ μεσοχωρίου, ὅθεν ὁ δῆμιος μὲ προσεκάλεε, ἔχων τὰ πάντα ἔτοιμα ἵνα μὲ κρεμάσῃ, καὶ φρίκη ἀπερίγραπτος κατέλαβε τὸ σῶμά μου. ὅτε ἐδέθησαν οἱ πόδες μου ὀποκαπισθῶ, ἡ καὶ διὰ πνιγμονῆς νὰ ἀποθάνω! Ἐζήτησα τὸ ἔλκος τοῦ δημίου, ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας του· ἀλλ' αὐτὸς ἄκαμπτος, σκληρὸς, ἀδυσώπητος. Ἐρρίψα ἀπεγνωσμένον βλέμμα ἐπὶ τῶν περισταμένων, εἶδον τοὺς συμπαιθούντας ὀφθαλμοὺς τῶν φίλων μου, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπετάθην ζητῶν βοήθειαν· «Βασίλειε, Πέτρε, ποῦ μ' ἀφίνετε;» ἀνέκραξα, βάλλων λυγμοὺς γοερούς. Αὐτοὶ δὲ συγκεκρινημένοι κάμνουσιν ἱκετευτικὸν νεῦμα πρὸς τὸν παριστάμενον ἀρχιληστήν Καραμαγκιόλην, καὶ οὔτος ἀναβάνει τὸ ὕψωμα, τρέχει εἰς βοήθειάν μου καὶ ἐπιτακτικῶς ζητεῖ παρὰ τοῦ μικροῦ Τόπη νὰ πύσῃ βασιανίζον με καὶ κατοποιῶν, διότι ἤμην προωρισμένος ὡς αἰχμαλῶτος. Τέλος ὁ κακοῦργος πείθεται καὶ μὲ ἐγκαταλείπει, ἐγὼ δὲ πίπτω ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Καραμαγκιόλη ὡς ἀναίσθητος. Οὕτως ἀπὸλλάγην ὁ δυστυχὴς τῶν βασιάνων καὶ ἐδέθην ἀμέσως παρὰ τοῦ Τόπη ὡς αἰχμαλῶτος διὰ τοῦ λεγομένου Λυταρίου ἐπὶ τινος γωνίας τοῦ μεσοχωρίου, συγχρόνως δὲ μετ' ἐμοῦ ἐδέθησαν τότε εἰς ἄλλας γωνίας καὶ εἰς γέρον, ὁ κ. Γιαννούσης Δημητριάδης καὶ ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος Σαγιάννος, προωρισμένοι καὶ αὐτοὶ εἰς αἰχμαλωσίαν. Ο κ. Πέτρος ὅμως ἐξηκολούθει περιφερόμενος ἄδετος ἐν τῷ μεσοχωρίῳ, τοῦτο δὲ βεβαίως διότι οἱ λησταὶ ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐλάβανον ἐν τῷ χωρίῳ χρήματα, διὸ καὶ ἐδόθη ἡ ἄλεια εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Γεώργιον, ἵνα μεταβῇ εἰς Τσελέποβον πρὸς εὔρεσιν τοῦλάχιστον 100 λιρῶν.

Μετὰ ταῦτα οἱ ληστὰι διεχύθησαν εἰς τὸ χωρίον πρὸς δηώσεις καὶ καταστροφάς. Ἐνέπησαν οἰκίαν τινα, ἀφήσαντες ἐντὸς αὐτῆς κεκλεισμένους δύο γυναῖκας ἵνα καθῶσιν, παντοιοτρόπως δὲ κατεβασάνισαν ἄλλην τινα γυναῖκα κρεμάσαντες αὐτὴν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς χρήματα. Καὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ δὲ ἐργαστηρίων πολλὰ ἐλήστυσαν, πολλὰ εἰς τῶν διαρπάσαντες. Οὐδὲ θὰ ἐδίδοτο ποτὲ τέλος εἰς τὰς διαρπαγὰς, ἂν περὶ τὴν δεῖλην δὲν κατέφθανεν ἐκ Τσελεπόβου μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν. Οἱ ληστὰι τότε καταπονηθέντες μετὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμοὺς ἀνεχώρησαν ἀμέσως ἐκ τοῦ χωρίου μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. Οὕτω δὲ ἐσώθη τὸ χωρίον.

Οἱ δυστυχεῖς ὅμως αἰχμαλωτοὶ τότε μάλιστα ἐκινδύνεον. Οἱ ληστὰι φεύγοντες ἔταξαν ἡμᾶς προπύργιον ἑαυτῶν. Ἐρεῦγομεν δὲ τότε ἀληθῶς ἐν μέσῳ πολέμου. Ὁ στρατὸς ἐπυροβόλει κατὰ τῶν ληστῶν, οἱ ληστὰι ἐπυροβόλουν κατὰ τοῦ στρατοῦ, καὶ ἡμεῖς ἐφεύγομεν ἐν μέσῳ σφαιρῶν, σφριζουσῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μας. Κατὰ τινα στιγμήν στρέψας ὀπισθεν τὴν κεφαλὴν μου διέκρινα ἐρχόμενον ὡς τέταρτον αἰχμαλώτον καὶ τὸν δυστυχῆ Πέτρον Βολονάσσην, περὶ οὗ εἶχον τὴν ἐλπίδα ὅτι, καθ' ὃ ἄδετος, θὰ ἠδυνήθη ἴσως νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ μεσοχωρίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς συγχύσεως, ἢν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοὶ ἐπέφερον εἰς τοὺς ληστὰς. Προχωροῦντες εἶχομεν τὸν φόβον μήπως εὐρωμεν καὶ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἀντίστασιν στρατοῦ. Εὐτυχῶς ὅμως τοιοῦτόν τι δὲν συνέβη, οὕτω δὲ ἠδυνήθημεν νὰ τραπῶμεν πρὸς τὰς Κοτζανάδες καὶ τὴν Κοῦσταν.

Αἰχμαλωτοὶ λοιπὸν ἀπήχθημεν ἐκ τοῦ χωρίου τέσσαρες, ὁ Γιαννούσης Δημητριάδης, ὁ Πέτρος Βολονάσης, ὁ Ἀλέξανδρος Σαγιάννος καὶ ἐγώ. Καὶ ὁ μὲν Γ. Δημητριάδης, γέρον πολιορκάτορας, ἀπελύθη ἐκ τῶν χειρῶν τῶν κακούργων τὴν πρώτην ἐκεῖνην ἑσπέραν. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων δύο ὁ μὲν Πέτρος Βολονάσης, τριακονταετῆς περίπου, ἦτο τότε νεόγαμος ὀλίγον μόνον ἡμερῶν, ἀρκοῦντος δὲ εὐπορος ὁ δὲ μικρὸς Ἀλέξανδρος, νέος ἐτῶν 14, ἦτον ὡσαύτως εὐπόρου πατρὸς υἱός, τοῦ κ. Νικολάου Σαγιάννου, ἀγαθωτάτου γέροντος. Ἀμφοτέροι ὀλικῶς ὡς πρὸς ἐμὲ ἦσαν εἰς πολὺ κρείττονα θέσιν, καίτοι ὁ προδότης ὁ τοὺς ληστὰς πληροφορήσας τὰ περὶ ἐμοῦ παρεστῆσε τόσον ὑπερβολικὰ, ὥστε ἐπιστεύθη πρὸς στιγμήν ὡς ὁ εὐπορώτατος ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ ἐζητήθησαν ἐκεῖ παρ' ἐμοῦ μὲν 300 λίραι, παρὰ δὲ τοῦ Πέτρου μόνον 100. Ἐντεῦθεν αἱ βάσανοι, ἃς ὑπέστην καὶ ἡ τυραννία.

Ἡ ἡμέρα λοιπὸν, ἡ ἀποπράς ἡμέρα τῆς 9 Μαρτίου ἠγγίζεν εἰς τὴν δύσιν αὐτῆς, ὅτε τέσσαρες δυστυχεῖς αἰχμαλωτοὶ ἐκάθηοντο εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος παρὰ τὴν Κοῦσταν, ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐκ ταλαιπώρου ὁδοπορίας. Ἐκτὸς τῶν αἰχμαλώτων

καὶ τῶν ληστῶν ὑπῆρχον τότε ἐκεῖ καὶ τινες ἄλλοι, οὓς ἀπλῶς πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῶν οἱ ληστὰι παρέλαβον ἐκ τοῦ χωρίου μετ' ἑαυτῶν (βρέμι, ὀμυρη), οἵτινες ὅμως τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ἐπανεκαμψαν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τινὰς συνδιαλέξεις καὶ μικρὰν τινα ἀνάπαυσιν διαστάχθημεν παρὰ τῶν ληστῶν νὰ γράψωμεν ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς οἰκείους ἡμῶν περὶ λύτρων. Ὑπέρογκα ἦσαν τὰ ποσά, ἅτινα τότε ἐζητοῦντο παρ' ἡμῶν. Ἄπαντα δὲ τὰ ἐπιχειρήματα, ἅτινα ἀνελιξάμεν ἐνώπιον τῶν κακούργων, ὅπως μαλάξωμεν τὴν σκληρὰν καρδίαν τῶν καὶ ὑποβιάσωσι τὸ ποσὸν τῶν λύτρων, ἀπέβησαν μάταια. Ὁ κ. Πέτρος μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀλεξάνδρου ἔγραψαν πρὸς τὰς οἰκογενεῖας τῶν περὶ ἀποστολῆς 2, 000 λιρῶν ἕκαστος, ἐγὼ δὲ σεροῦμενος συγγενοῦς ἐν Σκαμνελίῳ ἀπηύθυνα τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀγαθὸν φίλον μου κ. Β. Βουλτζιώτην.

«9 Μαρτίου 1881. Ὥρα 1[2 νυκτός.

»Φίλε μου κ. Δ. Βουλτζιώτη,

«Διατελοῦμεν εἰς τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ἡ ζωὴ ἡμῶν κινδυνεύει ἀφεύκτως.

»Σὰς παρακαλῶ, πρὸς χάριν τῆς φιλίας μας, λάβετε τὸν κόπον νὰ μεταβῆτε εἰς Ἰωάννινα καὶ διὰ μέσου τῶν ἐκεῖ συγγενῶν μου καὶ φίλων εὐρηθε ὅσα δυνηθῆτε περισσοτέρα χρήματα, τὰ ὅποια καὶ νὰ μᾶς στείλετε ὅσον τὸ ταχύτερον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῶν ἐπαπειλούτων ἡμᾶς δεινῶν. Παρ' ἐμοῦ οἱ καπετάνιοι ζητοῦσιν 800 λίρας.

»Φρόντισον, φίλε, διὰ τὴν σωτηρίαν μου.

»Ὁ φίλος σας

»Ἰω. Μεγγιλίδης».

Τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ἐπεσφράγισαν κρουνοὶ δακρῶν. Ἡ ἰδέα ὅτι διατελοῦμεν εἰς χεῖρας κακούργων, ἀπαιτοῦντων τοσοῦτον ὑπέρογκα ποσὰ λύτρων, ὅσα οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὐρεθῶσι παρὰ τῶν οἰκείων μας, ἀφῆρει ἀφ' ἡμῶν πᾶν ἔχνος ἐλπίδος ζωῆς, καὶ διὰ τῶν δακρῶν ἀπεχαιρετιζόμεν πλέον νοερῶς τοὺς οἰκοφιλιτάτους μας, οὓς οὐδέποτε ἠελπίζομεν νὰ ἐπανιδῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Τῶν τριῶν ὅμως ἡμῶν εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν ὁ γέρον κ. Γ. Δημητριάδης, καὶ ὑπῆρξεν ἀληθῶς κατὰ τρόπον ἀστέιον. Οἱ ληστὰι ὑπηγόρευσαν αὐτῷ νὰ γράψῃ 1000 λίρας, αὐτὸς ὅμως ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του μόνον 50. Οἱ ληστὰι ἠπέλουν αὐτὸν, ὅτι θὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι, ἀλλ' αὐτὸς μόλις ἔστρεψε νὰ προσθήσῃ ἔτι 50 εἰς τὰς ἀρχικάς. Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ δυστήνου γέροντος ἐπέκειτο, ὅτε ἡμεῖς παρεμβάντες μετὰ ζέσεως ἐξήραμεν τὴν πτωχείαν αὐτοῦ, μετ' ὃ οἱ ληστὰι ἐφάνθησαν ἀρκοῦντως καμθέντες ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὥστε τέλος οὐ μόνον ἠρκέσθησαν εἰς τὰς 100 λίρας, ἀλλ' ἐσκέφθησαν καὶ περὶ ἀπολύσεως τοῦ δυστυχοῦς Γιαννούση κατὰ τὴν πρώτην ἐκεῖνην ἑσπέραν, γεννησομένης ὅμως ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει ἡμῶν. Ἡ ἐγγυήσις ὅτι, ἀπολυομένου τοῦ γέροντος, θὰ ἐπέλλοντο παρ' αὐτοῦ αἱ 100 λίραι προθύμως ἐδόθη παρ' ἡμῶν τῶν τριῶν, καὶ οὕτως ὁ γέρον, εὐτυχῆς ἤδη καὶ ἐλεύθερος, ἐπανῆλθε μετὰ τῶν

λοιπῶν ῥεῖμι τὴν πρώτην ἐκείνην ἐσπέραν εἰς τὸ χωρίον. Οἱ ῥεῖμι λοιπὸν ἐπανήρχοντο εὐτυχεῖς εἰς τὸ χωρίον, ἡμεῖς δὲ παρευείναμεν μετὰ τῶν κακούργων.

Μόλις ἀπεχωρίσθημεν, καὶ ὠδεύσαμεν νύκτωρ ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας, διαβαίνοντες ἀτραπούς δυσβάτους καὶ δυσπορεύτους, ἕως οὐ τέλος φθάσαντες εἰς τινὰ ἀθλίαν καὶ κατερειπωμένην καλύβην ἔστημεν ἐκεῖ ἵνα διανυκτερεύσωμεν. Ἡ ἐσπέρα ἦτο ψυχρὰ καὶ βροχερὰ καὶ ἡ καλύβη μόλις ἐπροστάτευεν ἡμᾶς κατὰ τοῦ πνέοντος ἀνέμου καὶ κατὰ τῆς βροχῆς. Προσφέρθη ἡμῖν τότε παρὰ τῶν ληστῶν τροφή, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ φάγη; Ἐκεῖνοι ὅμως ἀκράτητοι ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτι τόσον ἐπιτυχῶς ἐξεπλήρωσαν τοὺς σκοπούς των, πλήρεις εὐτραπελιῶν καὶ γελώτων, ἔφαγον τότε μετὰ προφανοῦς ὀρέξεως καὶ ἀπληστίας. Τέλος δὲ ἐκοιμήθησαν βαθυτάτα πάντες. Μόνοι οἱ δυστυχεῖς αἰμιμάλωτοι ἐμένομεν ἀγρυπνοῦντες. Πῶς ἠδύνατο τότε νὰ καταλάβῃ ἡμᾶς ὕπνος, τεταραγμένους, συγκεκλιμένους, ὑπὸ τὸ κράτος δεινῶν φόβων διατελοῦντας, μόλις ἀποχωρισθέντας εὐμαροῦς καὶ ἀνέτου βίου, ἀσκεπεῖς, παγεροὺς, ἔχοντας μόνον τὰς ψυχὰς ἡμῶν κεφαλὰς ἐστηριγμένας ἐπὶ τοῦ πετρίνου τοίχου τῆς καλύβης;

Μόλις περὶ τὴν πρωτὴν εἶχε καταλάβει ἡμᾶς βραχὺς ὕπνος, καὶ ἐξηγέρθημεν ὑπὸ τῶν ληστῶν ἵνα ἀναχωρήσωμεν ἐκεῖθεν. Ὄδοιπορήσαμεν δὲ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν μέσῳ βροχῆς ἀδιακόπου, ἕως οὐ ἐφθάσαμεν εἰς θέσιν τινὰ παρὰ τὴν Βωβοῦσαν, ἐνθα ἔστημεν ἵνα διανυκτερεύσωμεν. Ἐνταῦθα ὑπῆρχε καλὸν τι ἐκ σαινίδων παράπηγμα, ὅπερ δισκευάσθη τότε παρὰ τῶν ληστῶν ἐπὶ τὰ κρεῖττω, καὶ εἰς ὃ εὗρομεν καταφύγιον. Τὸ ψυχρὸς τῆς νυκτὸς ἦτο δοιμύτατον, τὰ πάνθεινα δ' ὑπερέβαμεν ἐξ αὐτοῦ, καίτοι παρὰ τὴν ἐστίαν ἔκαιεν ἄσβεστον πῦρ. Ἐν τῇ αὐτῇ δ' ἐκείνῃ θέσει ἠναγκάσθημεν νὰ διημερεύσωμεν καὶ τὴν ἐπιούσαν, διότι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπιπτεν ἔξω χιῶν. Ἐμενον δὲ μεθ' ἡμῶν καὶ πάντες οἱ λησταί· οὗτοι, δόκιμοι μὲν ἦθελον νὰ διαλεχθῶσι πρὸς ἡμᾶς, ὠμίλου ἐλληνιστί, μεταξὺ ἀλλήλων ὅμως ἐλάλουν πάντες ἄνευ ἐξαίρεσεως τὴν λεγομένην *κουτσοβλαχικὴν* διάλεκτον. Ἐκ τῶν συνδιαλέξεων δ' αὐτῶν ἐνοήσαμεν ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέτριψαν εἰς τὴν διανοήν τῶν ἐκ Σκαμνελίου λαφύρων. Καὶ ἦσαν σχεδὸν εὐχαριστημένοι ἕκαστος ἐκ τῆς μερίδος ἣν ἔλαχεν. Γίνεται δὲ ἡ διανομὴ τῶν λύτρων καθ' ἀπλοῦστατον τρόπον. Ἐξαίρουμένης πρότερον τῆς δεκάτης, προσωρισμένης διὰ τοὺς ἀρχιληστὰς, τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται εἴτα ἐξ ἰσοῦ εἰς πάντας τοὺς λησάς. Πολλάκις ὅμως συμβαίνουσι καὶ πολλὰ ἀπάται, καὶ οἱ ἀρχιλησταὶ ὑπεξαίρουσι τὰ τιμαλφέστερα τῶν λαφύρων, καὶ εἴτα διανέμουσι τὰ λοιπὰ ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ.

Συνέκειτο δὲ ἡ συμμορία ἡ ἀπαγαγοῦσα ἡμᾶς

ἐκ 17 ἀτόμων ὑπὸ τρεῖς ἀρχηγούς, τὸν Καρμαγκιόλην, τὸν Καλόγηρον καὶ τὸν Τόπην, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἠρίθμει ἐξ ὀπαδοῦς, ὁ δεῦτερος ἐπτὰ καὶ ὁ τρίτος ἕνα καὶ μόνον, ἀλλὰ λέοντα, τὸν ζανθὸν Φλώρον. Ἰδοὺ τὰ ὀνόματα πάντων τούτων· Καρμαγκιόλης, Τόπης, Μπέης, Πάλλας, Νέμφας, Κελεπούρης, Ψαλίδας, Καταραχιῆς, Κολοδός, Φλώρος, Κυβερνήτης, Λάμπρος, Καλόγηρος, Μομπότας, Λάιτος, Τριαντάφυλλος ἢ Γιάννης, καὶ τινεῖς ἄλλοι, οὕτινος οὐδέποτε ἤκουσα ἐκφραζόμενον τὸ ὄνομα. Τέλος δὲν πρέπει νὰ ἐξαίρεσωμεν ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ τὸν σιτευτὸν κριὸν, τὸν ἀναπόσπαστον ἀκόλουθον τοῦ Καρμαγκιόλη, ὅστις καὶ ἐφίλει αὐτὸν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον.

12 Μαρτίου. Ἐξηγέρθημεν μετὰ ὕπνον ὀδυνηρόν. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρὰ, ὁ ἥλιος ἐξέπεμπε φλογεράς ἀκτίνας καὶ ἡ χιῶν ἤρρισε τηκομένη. Ἡμεῖς δὲ προγευθέντες μικρὸν ἐτέθημεν αὐθις εἰς ὀδοιπορίαν, καὶ ὑπερέβαντες τὸ ὄρος τῆς Βωβοῦσας Μόρραν, κατέβημεν εἰς τὸν Ἄωον ποταμὸν, πλημμυροῦντα τότε καθ' ὑπερβολὴν. Διαβάντες δ' αὐτὸν ἐπὶ γεφύρας προχείρως ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ληστῶν κατασκευασθείσης, ἀνήλθομεν τὸ ἀντικρὺ κείμενον ὄρος, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν φθάσαντες ἔστημεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν. Ἐνταῦθα διετάχθημεν ἄλλοι ὑπὸ τῶν ληστῶν ἵνα γράψωμεν δευτέρας ἐπιστολάς πρὸς τοὺς οἰκείους ἡμῶν περὶ τῶν λύτρων. Ἐπανελάθον δὲ οὗτοι τὰς προτέρας αὐτῶν ἀπαιτήσεις, ἃς οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἠθελον νὰ ἐλαττώσωσι, μεθ' ὅλας τὰς ἐπιμόνους ἡμῶν προσπαθείας καὶ παρακλήσεις. «Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καπετάνιοι, ἐλέγουμεν πρὸς τοὺς ἀρχιλησάς, δὲν ἔχομεν τόσα χρήματα». — «Ἐχετε, δὲν ἔχετε, δὲν ἔξομε μῖς λόγια καὶ καμώματα, ἀπάντησεν ὁ Καλόγηρος, γράψτε αὐτὰ ποῦ σὰς λέμε, γιατί ἔχομε τότε καὶ ἄλλα μπερδέματα. Ξέρετε ὅτι ἡμεῖς, ὅταν δὲν μᾶς ἔλθῃ ἔξαγορὰ ὅσα ζητοῦμεν, τότε κόφτομεν πρῶτα τὰ αὐτὰ καὶ τῆς μύτης καὶ ἔπειτα τὰ κεφάλια. Κυττάξτε λοιπὸν μὴν πάθει καὶ σεῖς τὰ ἴδια». Ταῦτα ἔλεγον ὁ σκληρὸς Καλόγηρος· βλαγιστὶ δὲ μεταξὺ των οἱ ἀρχιλησταὶ ἐπανελάμβανον τὰς αὐτὰς ἀπειλὰς, καὶ τότε ἠκούσαμεν τὸ φοβερὸν ἐκείνο *clero a tajo*, ἦτοι τὸν κλῆρον τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ. Ἐνοήσαμεν λοιπὸν ὅτι οἱ λόγοι αὐτῶν δὲν ἦσαν ἀπλαῖ ἀπειλαὶ πρὸς ἐκφοβισμόν, καὶ ἀπερασίσαμεν νὰ γράψωμεν εἰς τοὺς οἰκείους ἡμῶν ὡς διετασόμεθα. Ἐγὼ τότε ἀπηύθυνα πρὸς τὸν φίλον μου κ. Γεώργιον Βολονάσσην, ἀδελφὸν τοῦ Πέτρου τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

» 15 Μαρτίου 1881.

» Ἀδελφί μου Γεώργιε,

» Προχθὲς ἔγραψα τῷ φίλῳ μου κ. Β. Βουλτζιώτῃ περὶ λύτρων. Ἀδὲς, νομίζω, σήμερον ἀναχωρεῖ εἰς Θεσσαλονίκην. Ἄν εἰρήθησαν δι' ἐμὲ λύτρα, σὰς παρακαλῶ, φροντίσατε νὰ ἀποσταλῶσι ταῦτα πρὸς τοὺς καπετάνους ὁμοῦ μετὰ τῶν τοῦ ἀγαπητοῦ Πέτρου. Φροντίσατε ὅμως ταχέως καὶ ἐγκαίρως, διότι μὴν ἐρωτᾶτε ὀδῶσα κακὰ ὑποφέρομεν. Κατὰ τὴν ὑγεῖαν εἴμεθα καλὰ εὐ-

τυχώς. Ἄγνωστος εὐρίσκειται ἡ ἀτυχῆς μήτηρ μου.
 Ἔπενθυμίσατε καὶ τὸν κ. Γ. Δημητριάδην, ἕνα φρον-
 τίστη περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων, διὰ τὰ ὅποια,
 ὡς γνωστὸν, ἠγγυθῆμεν ἡμεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄς ἐνθυ-
 μηθῆ καλῶς πρὸς στιγμήν, ὅτι, ἂν δὲν εἴχομεν ἡμεῖς τὴν
 γενναιοῦτητα νὰ ἐγγυθῶμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, θὰ ἔτρεχεν ἤδη
 καὶ αὐτὸς ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπὶ τῶν βουνῶν, καὶ εἶτα
 ἀντὶ διπλάσιων θὰ ἐξηγόραζε τὴν ἀμφίβολον ἐλευθερίαν
 του, καὶ εἶμαι βέβαιος, οὐδόλως θὰ διατάσῃ νὰ φανῆ ὡς
 τίμιος ἄνθρωπος.

»Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ ψυχῆς

ὁ ὡς ἀδελφός σου

»Ι. Μεγγλίδης».

Μετὰ τὴν σφράγισιν τῶν ἐπιστολῶν ὁ πᾶς ὁμι-
 λος τῶν ληστῶν διεχωρίσθη εἰς δύο ἐλάσσονας ὁ-
 μάδας, ὧν ἡ μὲν περιελάμβανε τοὺς αἰχμαλώτους
 μετὰ πέντε ληστῶν φυλάκων, ἡγουμένου τοῦ Κα-
 ραμαγκιόλη, ἡ δὲ τοὺς λοιποὺς πάντας. Καὶ οὗ-
 τοι μὲν ἴσως εὐθὺς τότε μετέβησαν εἰς τὰς ἐστίας
 αὐτῶν, ἡμεῖς δὲ καταβάντες τὸ ὄρος καὶ ἐπὶ δύο
 ὁδούσαντες ὥρας πρὸς δυσμὰς, ἐφθάσαμεν εἰς μι-
 κράν τινα καλύβην, ἐντὸς ἀμπέλου κειμένην,
 ἐνθα καὶ διενυκτερεύσαμεν. Τὸ ψῦχος τὴν νύκτα ἐ-
 κείνην ἦτο δριμύ καὶ βίγνηλόν. Οὐχ ἦττον κατὰ-
 κοπιοῦν ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας τῆς ἡμέρας, δι-
 αρκετάσης 12 περίπου ὥρας, δειπνήσαντες λιτῶς,
 ἐκοιμήθημεν σχεδὸν καλῶς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΙΩ. ΜΕΓΓΛΙΔΗΣ.

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΩΣ ΚΙΝΗΤΗΡΙΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

Εἰς Kirkeldey, μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας,
 χρησιμοποιοῦσιν ἀπὸ τινος ἔν τινι βαμβάκκοκλω-
 στεῖω ὡς κινητικὴν δύναμιν τὰ ὄχληρά ἐκείνα
 ζῶα, τὰ ὁποῖα πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξολοθρευ-
 σωμεν, τοὺς ποντικούς δηλαδὴ.

Πρὸς τοῦτο οἱ ποντικοὶ κλείονται ἐν τινι μη-
 χανῇ ἀποτελούσῃ εἰδὸς τι τροχοῦ, τιθεμένου εἰς
 κίνησιν ἅμα οὗτοι βαδίζουσι. Ἐν τῇ περιστροφικῇ
 ταύτῃ κινήσει εἰς ποντικὸς διατρέχει καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν 10 ἕως 11 ἀγγλικά μίλλια, ἤτοι 16
 ἕως 17 χιλιόμετρα, καὶ νῆθει περὶ τὰς ἑκατὸν
 κλωστάς.

Εἶνε βεβαίως μικρὸν τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀλλ' ἡ
 μὲν τροφή ἐκάστου ποντικοῦ συνισταμένη εἰς ὀ-
 λίγον ἐκ βρώμης ἄλευρον δὲν ὑπερβαίνει: ἐτησίως
 τὰ 60 λεπτά, ἐνῶ οὗτος φέρει ὠφέλειαν 8 ἕως
 8,50 φράγκων, ὥστε ἐὰν ὑπολογίσωμεν πρὸς τὴν
 τροφήν καὶ 1, 25 φράγκου δι' ἐπιδιορθώσεις τῆς
 μηχανῆς, ἕκαστος ποντικὸς φέρει ἐτησίως καθα-
 ρὰν πρόσδοτον 6 φράγκα καὶ τι πλεόν.

Ἐνεκα τούτου, ὁ ἐργοστασιάρχης ὅστις συνέ-
 λαβε τὴν ἰδέαν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μοναδικὴν
 ταύτην κινητήριον δύναμιν, ἐμίσθωσεν οἰκίαν τινα,
 ὅπου ἐτοποθέτησε χιλιάς μικρὰς μηχανὰς κινου-
 μένας ὑπὸ ποντικῶν. ὑπολογίζων ὅτι κατ' ἔτος
 θέλει ἀπολαμβάνει 62,000 φράγκων κέρδος ἐξ
 αὐτῶν.

Καὶ ἀληθῶς τοῦτο εἶνε εὐφύεστερον καὶ πρὸ
 πάντων ἐπικερδέστερον παρὰ τὸ νὰ μεταχειρίζε-

ται τις ἄρκτους ὅπως στρέφωσι τοὺς ὄβελους, ὡς
 τοῦτο γίνεται εἰς τινα ξενοδοχεῖα ἐν Πολωνίᾳ.

Γ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ῥοδίξ' ἡ πρώτη τοῦ Μάρτι 'μέρα,

Καὶ 'ς τὸ παιδάκι τῆς ἡ μητέρα

Γελῶντας πᾶει :

«Μὲ μ' ἄ ρ τ ι ἐρχομαι τὸ λαϊμό σου

Νὰ στεφανώσω' σὺν ἄγγελός σου

Θὰ σὲ φυλάξῃ.

Ἄπο χρυσάφι, πρὸ τοῦ νὰ φέξῃ,

Μὲ τί φροντίδα τὸν ἔχω πλέξει

Γιὰ σὲ, χρυσό μου !

Μὲ κάθε χρῶμα τὸν ἔχω 'ντύσει,

Οὐράνιο τόξο, ποῦ θὰ στολίῃ

Τὸν οὐρανό μου.

Ἄρχίζει ὁ ἥλιος σὺν πρώτῃ πάλι

Νὰ τρέχῃ ἐλεύθερος 'ς τὴν ἀγκάλη

Γαλάζιου αἰθέρα.

Λυώνουν τὰ χιόνια, κι' ὄσ' ἀπομένουν

Ἄσχημα νέφη, κι' αὐτὰ μορφαίνουν

'Μέρα τῆ 'μέρα.

Ἄρχίζει ὁ ἥλιος σὺν πρώτῃ πάλι

Νὰ ξετροπυῶνῃ ἀγάλη 'γάλη

Τὰ λουλουδάκια

Δειλὰ κρυμμένα μέσα 'ς τὸ χῶμα

Κι' ὕστερ' ἀπ' τ' ἀνθη, φροντίζει ἀόμοια

Γιὰ τὰ παιδάκια.

»Κι' ὅποιο παιδάκι μὲ μ' ἄ ρ τ ι βλέπει,

Χρυσὴ 'ς τὰ χρόνια τ' ἀπλώνει σκέπη,

Τὸ καμαρώνει

Γιατὶ τοῦ Μάρτι ἡ ἀλυσίδα

Μάννας θεράκι, μάννας φροντίδα

Τοῦ φανερώνει.

»Καὶ ὅποιο πάλι τὸ ἰδῆ νὰ τρέχῃ

Δίχως στεφάνι Μαρτίου νὰ ἔχῃ,

Δὲν τ' ἀγαπάει

Κακὸ παληόπαιδο τὸ νομίζει,

Ἄκουε, παιδί μου; καὶ τὸ μαυρίζε

Καὶ τ' ἀρρωσταίει.

»Μὰ τὸ δικό σου σὺν ἀντικρύσῃ

Λαμπρὸ στολίδι, θὰ σ' ἀγαπήσῃ

Ὅσῳ κανένα.

Κι' ἡ ἴδια ἀκτίνα τοῦ θὰ φιλήσῃ

Τὸ πιὸ ὠρατο ποῦ θὰ γεννήσῃ

Ἄνθος, κι' ἔσένα !

»Ὁ Μάρτις θεῖα εἶν' εὐλογία !

Σὰ χελιδόνι ἡ εὐτυχία

'Στὰ σπήτια μπαίνει

Καὶ ἡ ὕψαι σὰ' μαῖστράλι

'Στὸ γαλανόλευκο περιγιάλι

Μὰς ἀνασταίνει.

Αὐτὸς, μ' ἀγγέλου φτερὰ κινᾷει

Καὶ τὸ Χριστὸ τῆς πρωτομηνᾷει

Στὴν Παναγία

Καὶ 'ς τὴν πατρίδα ἐπαναστάτης,

Ὁ Μάρτις ἔφερε τὴ γλυκεῖά τῆς

Ἐλευθερία.

»Νὰ' τοῦ σπητιοῦ μας τὸ χελιδόνι

Εἰς τὴν παλῆά του φωλιά σιμώνει,

Καὶ σὲ ζητάει.

Πρόβαλε, δέξου το. . . Στὸ λαϊμό σου

Πῶς μοιάζει ὁ μ' ἄ ρ τ ι σὺν ἄγγελός σου

Θὰ σὲ φυλάξῃ».

Ἐν Μεσολογίῳ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.